

Når Jacques Santer nu blander sig ved at sige, at EU-integrationen vil køre uantastet videre, også når Danmark har sagt nej den 28. maj – og jeg sagde »når Danmark har sagt nej«, for jeg er ret overbevist om det modsatte af statsministeren – vil statsministeren så helt klart sige her i Folketinget, at når Danmark har sagt nej, kan resten af EU-landene ikke køre videre med EU-integrationen, som ligger i Amsterdamtraktaten, fordi der skal være enighed, før man overhovedet kan lave ændringer? Statsministeren må da kunne svare: Ja, det er rigtigt. Ingen kan gå videre, end alle er enige om. Det er det, der er hovedessensen i hele opbygningen af Den Europæiske Union.

Keld Albrechtsen (EL):

Nu kan man jo sige, at det er ikke så sært, at EU-kommissærerne bliver sure ved udsigten til et dansk nej ved den kommende folkeafstemning, for det er jo Kommissionen, der er den eneste part, der får fordel af en vedtagelse af Amsterdamtraktaten. De er den, der får mere magt, mens alle andre mister magt, så man forstår jo godt, at Santer siger, som han gør.

Men var det ikke fornuftigt, hvis statsministeren simpelt hen henvendte sig til Santer og forklarede ham, at af Maastrichttraktaten fremgår det klart, at for at der kan vedtages en ny traktat, skal der være enstemighed mellem landene? Når Danmark så stemmer nej, kan den nye traktat altså ikke vedtages. Så er Amsterdamtraktaten bortfaldet, så er den del af diskussionen sådan set slut, og så kan hr. Santer jo sige, hvad han vil. Det har han jo lov til i et demokratisk samfund, og det skal vi ikke blande os i. Men han skal bare være klar over, hvordan traktaten er skruet sammen, og hvad der bliver konsekvensen af et nej, og det synes jeg statsministeren kunne bidrage til ved simpelt hen at forklare ham det, for det har han åbenbart ikke begrebet.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg synes også, at Santer selvfølgelig må sige, hvad han vil, men det er jo interessant, om det, han siger, er rigtigt eller forkert, og hvordan den danske regering forholder sig til indholdet af det, han siger.

Men jeg vil gerne på dette tidspunkt i debatten spørge statsministeren, om han er enig med finansministeren, når finansministeren til Ritzaus Bureau fredag udtaler: Jeg har kun dårlige erfaringer med, at kommissærer og andre blan-

der sig i en dansk EU-diskussion. Det skal danskerne nok selv finde ud af. Eller når udenrigsministeren også til Ritzaus Bureau i fredags udtaler: Santer har ret til at have sin opfattelse, men det ville være klogt at undlade at blande sig i den danske debat.

Er statsministeren enig i de betragtninger?

Frank Dahlgaard (KF):

Kan statsministeren bekræfte, at den britiske Europaminister som svar på et spørgsmål i Underhuset har sagt, at såfremt blot ét af de femten EU-lande ikke ratificerer Amsterdamtraktaten – f.eks. i Danmarks tilfælde ved et nej ved folkeafstemningen – kan EU-integrationen ikke fortsætte på Amsterdamtraktatens grundlag?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Til hr. Kristian Thulesen Dahls spørgsmål først. Vi kommer til det i nogle af de efterfølgende spørgsmål, hvor jeg meget gerne vil uddybe det, men uden videre: Ja, jeg er enig i de betragtninger, der er kommet fra finansministeren og udenrigsministeren, og jeg har såmænd også selv, som jeg skal uddybe om lidt, når vi kommer til de øvrige spørgsmål, understreget, at det ikke er heldigt, og at jeg synes, man skal lade være. Det har jeg også sagt.

Uanset om man er kommissionsformand eller kommissær, eller hvad man nu er, er det ikke heldigt at sidde nede i Bruxelles eller et andet sted uden for dette lands grænser og kommentere en debat, der knytter sig til en dansk folkeafstemning.

Det er den danske befolkning, der fuldstændig suverænt afgør den sag, og jeg har fuld tiltro til, at den danske befolkning vil træffe en fornuftig beslutning, som efter min opfattelse er et ja, den 28. maj næste år. Det er ikke heldigt, at andre blander sig i den debat. Det er vores debat, og den skal vi klare selv. Den skal den danske befolkning deltage i, for det er den danske befolkning, der skal træffe afgørelsen. Sådan er det.

Så kan man opholde sig meget op ad stolper og ned ad vægge ved paragraffer og formler og artikel N i Traktaten. Jo, det kan vi hygge os meget med, men må jeg ikke bare ganske enkelt erindre om, at den debat havde vi også i 1992 og i 1993, og det er lidt typisk, at visse partier nu vil prøve at vikle os ind i en meget kompliceret artikeldebat.